

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Davida Rause, Ph.D. a soudců Mgr. Kateřiny Kopečkové, Ph.D. a Mgr. Petra Šebka v právní věci žalobce **M. M.**, bytem Ú. u B., Za T. 818, zastoupeného Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Praha 4, Na Zlatnici 301/2, proti žalovanému **Krajskému úřadu Jihomoravského kraje**, se sídlem Brno, Žerotínovo nám. 3/5, o žalobě proti rozhodnutí Krajského úřadu Jihomoravského kraje, odboru dopravní správy ze dne 19.11.2014, č.j. JMK 125658/2014,

t a k t o :

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou domáhá zrušení rozhodnutí Krajského úřadu Jihomoravského kraje, odboru dopravní správy, ze dne 19.11.2014, č.j. JMK 125658/2014, sp. zn. S - JMK 125658/2014/ODOS/St, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Židlochovice, odboru dopravy, ze dne 13.10.2014, č.j. OD/66960/2014-4. Žalobce se domáhá zrušení i uvedeného prvostupňového rozhodnutí.

I. Podstata věci

Městský úřad Židlochovice, odbor dopravy (dále jen „prvostupňový orgán“), vydal dne 13.10.2014 rozhodnutí o uložení pokuty za spáchání správního deliktu dle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), v tehdy platném znění (dále jen „zákon o silničním provozu“), jímž uznal žalobce vinným tím, že jako provozovatel osobního motorového vozidla RZ X v rozporu s § 10 zákona o silničním provozu nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu stanovená tímto zákonem, neboť dne 20.7.2014 v 10:10 neustanovený řidič jím provozovaného vozidla v obci Židlochovice, na ul. Žerotínovo nábřeží překročil nejvyšší povolenou rychlost v obci v rozporu s § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu, neboť v místě, kde je nejvyšší povolená rychlost 50 km/h, jel rychlostí 72 km/h, po odečtení tolerance měřicího zařízení 69 km/h. Za výše uvedené jednání byla žalobci uložena pokuta ve výši 1500 Kč, spolu s povinností uhradit náklady řízení.

Proti rozhodnutí prvostupňového orgánu podal žalobce blanketní odvolání, které žalovaný svým rozhodnutím ze dne 19.11.2014, č.j. JMK 125658/2014, zamítl a potvrdil rozhodnutí prvostupňového orgánu, neboť shledal, že bylo vydáno v souladu se zákonem.

Tento závěr žalovaného nyní žalobce napadá podanou žalobou.

II. Shrnutí argumentace žalobce

Žalobce namítá, že rozhodnutí je nezákonné, neboť žalobce není za porušení povinností řidiče dle § 125f odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu odpovědný. Udává, že v posuzované věci bylo měřeno přístrojem, který nesplňuje definici automatizovaného technického prostředku podle dotčeného ustanovení. Na podporu svého tvrzení odkazuje na ověřovací list rychloměru, fotografie, které jsou součástí záznamu o přestupku, a návod k použití rychloměru Ramer AD9T.

Žalobce dále namítá, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné, neboť v jeho výroku absentuje přesná specifikace místa měření vozidla. Vzhledem k tomu nelze spolehlivě identifikovat, zda k měření vozidla došlo na území obce nebo mimo něj.

Žalobce dále uvádí, že nebyl prvostupňovým orgánem řádně vyzván k odstranění vad odvolání, resp. byl vyzván pouze k doplnění náležitostí podle § 37 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“), nikoli však náležitostí podle § 82 odst. 2 tohoto zákona.

Závěrem žalobce uvádí, že bylo porušeno jeho právo na spravedlivý proces, neboť byl prvostupňovým orgánem označen jako osoba povinná, tedy osoba, které nepochybně vznikne povinnost finančního plnění. Tím byla porušena zásada presumpce nevinny zakotvená v Listině základních práv a svobod.

Žalobce na svém procesním postoji setrval po celou dobu řízení před zdejším soudem a z výše uvedených důvodů se domáhá zrušení jak napadeného rozhodnutí, tak jemu předcházejícího prvostupňového rozhodnutí.

III. Shrnutí argumentace žalovaného

Žalovaný uvádí, že s podanou žalobou nesouhlasí, neboť není důvodná, a navrhuje její zamítnutí.

Žalovaný předně konstatuje, že žalobce se proti prvoinstančnímu rozhodnutí bránil blanketním odvoláním, které ani přes výzvu nedoplnil. Žalovaný tak nemohl reagovat na konkrétní výhrady žalobce a přezkoumal odvoláním napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které mu předcházelo, z hlediska souladu s právními předpisy v plném rozsahu. Dále uvádí, že žalobce měl v řízení zmocněnce, společnost FLEET Control, s. r. o., která se specializuje na zastupování osob obviněných z přestupků či správních deliktů na úseku bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích. Námitku absence řádného a dostatečného poučení ve výzvě k doplnění odvolání tak žalovaný, vzhledem k bohatým zkušenostem zmocněnce žalobce s obdobnými řízeními včetně znalosti právních předpisů (i ohledně náležitostí odvolání), považuje za nedůvodnou.

V souvislosti s námitkou, že ke změření předmětného vozidla došlo rychloměrem, který dle návodu k použití není plně automatizovaný, a k jehož použití je nezbytná manuální obsluha, žalovaný odkazuje na text stanoviska Ministerstva dopravy ze dne 29.5.2013, č.j. 102/2013-160-OST/4, s nímž se plně ztotožňuje. Nad rámec výše uvedeného žalovaný dodává, že ze záznamu o přestupku je patrné, že v době měření předmětného vozidla přístroj fungoval v automatizovaném režimu. Žalovaný má tak za to, že byly splněny zákonem stanovené podmínky pro projednání věci.

Za nedůvodnou považuje žalovaný i námitku, že ve výroku rozhodnutí nebylo dostatečně specifikováno místo, kde k přestupku došlo. Z fotodokumentace, která je součástí záznamu o měření, lze dovodit, že k měření došlo před přechodem pro chodce. Na snímku je patrná dopravní značka A11 „Pozor, přechod pro chodce“, která je dostatečným ukazatelem pro jednoznačné a nezaměnitelné určení místa měření. Bližší determinaci místa pomocí popisného čísla přilehlé budovy, jak navrhoval žalobce, provést nelze, neboť místo měření se nachází v nezastavěné části obce.

Závěrem pak k námitce porušení práva na spravedlivý proces žalovaný uvádí, že s ohledem na skutečnost, že právní předpisy nestanoví výlučně správné označení účastníka správního řízení, svědčí správnímu orgánu volba takového označení. Z pouhého označení účastníka řízení pak nelze dovozovat podjatost či neobjektivnost správního orgánu, pokud zahájil a vedl správní řízení v souladu se zákonem.

Žalovaný na svém procesním stanovisku setrval po celou dobu řízení před zdejším soudem.

IV. Posouzení věci

Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s.ř.s.“), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.). Žaloba je přípustná (zejména § 65, § 68 a § 70 s.ř.s.).

Zdejší soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.) a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná (§ 78 odst. 7 s.ř.s.).

Soud rozhodoval bez jednání za splnění podmínek dle § 51 odst. 1 s.ř.s.

Těžiště žalobní argumentace spočívá v tvrzení, že nebyl naplněn požadavek § 125f odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu, následkem čehož nemohlo dojít ke vzniku odpovědnosti provozovatele vozidla za daný správní delikt.

Podle § 125f odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu odpovídá právnická nebo fyzická osoba za správní delikt, pokud porušení pravidel bylo zjištěno prostřednictvím automatizovaného technického prostředku používaného bez obsluhy při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích nebo se jedná o neoprávněné zastavení nebo stání. Z uvedeného plyne, že k tomu, aby mohl být provozovatel vozidla sankcionován za rychlost, musí dojít ke změření rychlosti vozidla automatizovaným technickým prostředkem, k jehož provozu není třeba obsluhy.

Co se rozumí automatizovaným technickým prostředkem používaným bez obsluhy, žádný právní předpis neupravuje. Podle názoru zdejšího soudu se bude jednat především o technické prostředky trvale nainstalované a zpravidla pevně zabudované

na určitém místě, které nevyžadují přítomnost obsluhujícího personálu. Takové měřidlo je obsluhou toliko umístěno, nainstalováno, případně spuštěno, avšak samotné měření již probíhá automaticky bez toho, aby obsluha takové zařízení ovládala.

Z dokumentace obsažené ve správním spise, jakož i z vyjádření žalobce, vyplývá, že měření bylo provedeno silničním radarovým rychloměrem značky Ramer AD9T. Zdejší soud přisvědčuje námitce žalobce, že se jedná o rychloměr, který lze používat pouze v souladu s návodem k obsluze. Ostatně lze obecně konstatovat, že z logiky věci u každého přístroje je nutno při nastavení, resp. uvedení do provozu, dbát na dodržení podmínek výrobcem uvedených v návodu k obsluze. Rovněž soud nerozporuje tvrzení žalobce, že dle záznamu o měření byl předmětný rychloměr nastaven konkrétní osobou, jejíž jméno je v záznamu uvedeno. Zdejší soud však nesouhlasí s názorem žalobce, že rychloměr není schopen fungovat samostatně. Jak bylo naznačeno výše, v případě jakéhokoli stacionárního rychloměru je nezbytné přístroj před uvedením do provozu správně nastavit a umístit v souladu s pokyny výrobce tak, aby byla zajištěna jeho správná funkčnost. Tato skutečnost však sama o sobě neznamena, že by se nejednalo o automatizovaný technický prostředek používaný bez obsluhy při samotném měření (právě automatika při měření je v daném případě podstatná). V daném případě přitom ze správního spisu, konkrétně ze záznamu o měření, vyplynulo, že měření proběhlo v automatizovaném režimu. Z fotografie předmětného měřidla, která je rovněž obsažena ve správním spisu, je zřejmé, že bylo měřeno stacionárním pevně nainstalovaným technickým prostředkem používaným bez obsluhy (tedy nikoli měřidlem umístěným „na trojnožce“, které by muselo být při samotném měření obsluhováno přítomnými policisty či strážníky). Za této situace nebylo třeba provádět důkaz žalobcem předloženým návodem k předmětnému měřidlu ani stanoviskem Ministerstva doprav, na něž odkazoval žalovaný.

Soud tedy uzavírá, že v daném případě byl rychloměr Ramer AD9T použitý při měření žalobcem provozovaného vozidla v automatizovaném režimu a splňuje tak definici automatizovaného technického prostředku používaného bez obsluhy. Uvedenou žalobní námitku tedy soud vyhodnotil jako nedůvodnou.

Zdejší soud se dále zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti výroku rozhodnutí pro nedostatečnou specifikaci místa měření vozidla. Žalobce uvádí, že nepostačí, je-li ve výroku rozhodnutí místo spáchání přestupku, resp. správního deliktu, specifikováno toliko uvedením názvu ulice a obce. V daném případě navíc nebylo uvedeno, kterým směrem vozidlo v době měření jelo ani žádné jiné bližší okolnosti. Dle názoru žalobce je za dané situace nepřezkoumatelné, jaké dopravní značení se nachází v předmětném úseku komunikace, zda k měření došlo na území obce či mimo něj či zda obecní policie byla oprávněna v daném úseku měřit. V této souvislosti žalobce odkazuje na související judikaturu a odbornou literaturu.

Soud přisvědčuje tvrzení žalobce potud, že místo měření je ve výroku rozhodnutí obou instancí vymezeno pouze názvem ulice a obce. Nelze však odhlédnout od skutečnosti, že přesný čas měření, jakož i fotodokumentace, která je součástí záznamu o měření, tyto informace jednoznačně konkretizují. Soud nezpochybňuje, že na formulaci tzv. skutkových vět ve výrocích rozhodnutí ve věcech správního trestání je nutno klást přísné požadavky. Smyslem co možná nejpreciznějšího vymezení skutku ve výroku rozhodnutí ve věci správního trestání je zamezení možnosti záměny skutku a případného opakovaného postihu za týž skutek, čímž by došlo k prolomení zásady *ne bis in idem*. Ve stejném duchu dříve již judikoval rozšířený senát Nejvyššího správního soudu ve svém rozhodnutí ze dne 15.1.2008, č.j. 2 As 34/2006 – 73, www.nssoud.cz, v němž uvedl, že „*v rozhodnutí trestního charakteru, kterým jsou i rozhodnutí o jiných správních deliktech, je nezbytné postavit najisto, za jaké konkrétní jednání je subjekt postižen – to lze zaručit jen konkretizací údajů obsahující popis skutku uvedením místa, času a způsobu spáchání, popřípadě i uvedením jiných skutečností, jichž je třeba k tomu, aby nemohl být zaměněn s jiným (...) jednotlivé skutkové údaje jsou rozhodné pro určení totožnosti skutku, vylučují pro další období možnost záměny skutku a možnost opakovaného postihu za týž skutek a současně umožňují posouzení, zda nedošlo k prekluzi možnosti postihu v daném konkrétním případě*“.

S ohledem na princip právní jistoty je tedy nezbytné klást relativně přísné nároky na vymezení skutku ve výroku rozhodnutí o přestupku, potažmo o správním deliktu. Je však nutno vždy zhodnotit, zda se jedná o požadavky přiměřené a nikoliv přemrštěné, jež by odhlížely od výše nastíněného smyslu přesné specifikace skutku. Správní orgán tak vždy musí přihlédnout k individuálním podmínkám a skutkovým okolnostem daného případu.

V souvislosti s posuzovaným případem lze dále odkázat na závěr Nejvyššího správního soudu obsažený v rozsudku ze dne 28.5.2015, č.j. 9 As 291/2014 – 39, www.nssoud.cz, že „*nelze vyžadovat, aby bylo místo spáchání přestupku ve výroku rozhodnutí o přestupku vymezeno na metr přesně. To u přestupků překročení nejvyšší dovolené rychlosti ani objektivně není možné. U těchto přestupků bude ve výroku správního rozhodnutí místo spáchání vždy vymezeno určitým úsekem komunikace více či méně dlouhým. Zcela přesné místo změření vozidla přestupce je zřejmé z fotografie z měřicího zařízení, jež je součástí záznamu o přestupku*“.

V posuzovaném případě je ve výroku rozhodnutí uvedeno, že bylo zjištěno, že „*dne 20.7.2014 v 10:10 hodin v Židlochovicích, na ul. Žerotínovo nábřeží blíže neustanovený řidič vozidla r.z.: X, provozovaného M. M. překročil nejvyšší povolenou rychlost*“. Ze záznamu o měření a přiložené fotodokumentace je pak patrné, že ke změření předmětného vozidla došlo v 10:10:41 před přechodem pro chodce, neboť je zřetelně vidět svíslá dopravní značka A 11 „Pozor, přechod pro chodce“. Nelze tak souhlasit se žalobcem, že by nebylo zřejmé, kde přesně

k měření došlo a zda bylo měřeno v obci či mimo ní. Bližší určení místa měření, např. pomocí čísla popisného přilehlé nemovitosti, nebylo v tomto případě možné, neboť se jednalo o nezastavěnou část obce. Soud považuje za dané situace popis místa spáchání deliktu za dostatečně konkrétní. Stěžejní totiž je, že v daném případě nemohlo dojít k záměně skutku s jiným skutkem žalobce, neboť předmětný skutek je zcela jednoznačně vymezen jak popisem a časovým údajem, tak i určitým úsekem komunikace. Soud má tedy za to, že určení místa názvem ulice a obce spolu s uvedením času ve výroku rozhodnutí konkretizuje skutek natolik, aby nemohlo dojít k jeho záměně s jiným skutkem. Vymezení skutkové věty v předmětném rozhodnutí prvostupňového orgánu je proto dostatečné a nezakládá nezákonnost ani nepřezkoumatelnost daného rozhodnutí.

Nelze souhlasit se žalobcem ani v tom, že by nebylo zřejmé, zda je obecní policie oprávněna v daném úseku měřit. Součástí správního spisu je totiž listina vydaná Policií České republiky dne 15.11.2013 nazvaná „Schválení úseků pro měření rychlosti MP Židlochovice“, kde je jako schválené místo měření rychlosti uvedeno Žerotínovo nábřeží v Židlochovicích v části „od křižovatky Náměstí Míru až po konec obce ve směru Nosislav – obousměrně“. Právě v tomto úseku pak k měření došlo.

Zdejší soud nepřisvědčil ani žalobní námitce spočívající v nedostatečném, resp. chybném poučení prvostupňového orgánu ve výzvě k doplnění odvolání. Prvostupňový orgán ve výzvě k odstranění nedostatků podání ze dne 24.10.2014, č.j. OD/66960/2014-5, žalobce vyrozuměl, že podané odvolání „nemělo dle ustanovení § 82 odst. 2 správního řádu náležitosti uvedené v § 37 odst. 2 správního řádu“, a stanovil mu lhůtu k jeho doplnění. Žalobce k tomu uvádí, že po obdržení výzvy odvolání zkontroloval z hlediska § 37 odst. 2 správního řádu a dospěl k závěru, že obsahuje všechny náležitosti. Žalobce tak považoval za nadbytečné doplňovat náležitosti odvolání z hlediska § 82 odst. 2 správního řádu, jestliže k tomu nebyl vyzván.

Na tomto místě je nutno zdůraznit, že odvolání je podáním ve smyslu § 37 správního řádu. Podle § 37 odst. 3 správního řádu, nemá-li podání předepsané náležitosti nebo trpí-li jinými vadami, pomůže správní orgán podateli nedostatky odstranit nebo ho vyzve k jejich odstranění a poskytne mu k tomu přiměřenou lhůtu.

Podle § 82 odst. 2 správního řádu odvolání musí mít náležitosti uvedené v § 37 odst. 2 a musí obsahovat údaje o tom, proti kterému rozhodnutí směřuje, v jakém rozsahu ho napadá a v čem je spatřován rozpor s právními předpisy nebo nesprávnost rozhodnutí nebo řízení, jež mu předcházelo.

Nelze dále opomenout obecnou poučovací povinnost správního orgánu ve správním řízení vyjádřenou v § 4 odst. 2 správního řádu, dle kterého správní orgán poskytne dotčené osobě přiměřené poučení o jejích právech a povinnostech, je-li to

vzhledem k povaze úkonu a osobním poměrům dotčené osoby potřebné. Je tedy zřejmé, že rozsah zákonem požadované poučovací povinnosti je modifikován povahou úkonu, jakož i osobními poměry dotčené osoby.

V posuzovaném případě tedy prvostupňový orgán řádně vyzval žalobce k doplnění jím podaného blanketního odvolání, přičemž odkázal na nesprávné ustanovení správního řádu. Argumentaci žalobce, že považoval za nadbytečné doplňovat odvolání o náležitosti uvedené v § 82 odst. 2 správního řádu, neboť k tomu nebyl výslovně vyzván, vnímá soud jako účelovou. Zdejšímu soudu je totiž z úřední činnosti znám zmocněnec žalobce, který se specializuje na zastupování osob obviněných z přestupku či správního deliktu (a to v rádech desítek až stovek případů). Tento zmocněnec disponuje dostatečnou znalostí předpisů v oblasti správního trestání i vedení správního řízení a jsou mu tak velice dobře známy náležitosti odvolání i obecné náležitosti podání i případné následky, pokud v podání absentují. To je zřejmé i z jeho odkazů na příslušná ustanovení právních předpisů v žalobě i z jeho dalších procesních úkonů v dané věci. Namítá-li tedy tímto zmocněncem zastoupený žalobce, že byl zkrácen na svých právech ne zcela přesnou výzvou k odstranění vad odvolání, jedná se o námitku účelovou.

Konečně se soud neztotožnil ani s názorem žalobce, že označením jeho osoby jakožto povinného došlo k porušení principu presumpce neviny a porušení jeho práva na spravedlivý proces. Zdejší soud připouští, že termín povinný uvedený ve výroku rozhodnutí prvostupňového orgánu jako zkratka pro účastníka řízení, může v dané situaci vyhlížet jako poněkud zavádějící, neboť z hlediska striktně jazykového výkladu evokuje osobu, které již vznikla povinnost něco splnit. Právní předpisy zakotvující úpravu správního řízení však nezavádí pro účastníky správních řízení jednotnou zkratku, kterou by musely správní orgány ve svých rozhodnutích pro účely zjednodušení a zpřehlednění textu používat. Byl-li tedy žalobce v prvostupňovém rozhodnutí, kterým mu byla ukládána (byť v době vydání rozhodnutí nepravomocně) povinnost zaplatit pokutu a náklady řízení, označen jako povinný, nepostupoval správní orgán nezákonně. Naopak, je třeba souhlasit se žalovaným, že v případě, že správní řízení bylo zahájeno a po celou dobu svého trvání vedeno v souladu s příslušnými právními předpisy, nelze hovořit o porušení principu presumpce neviny či práva na spravedlivý proces.

V. Závěr

Soud tak neshledal žádný z uplatněných žalobních bodů důvodným. Nad rámec uplatněných žalobních bodů nezjistil žádnou další vadu, jež by atakovala zákonnost napadeného rozhodnutí a k níž by musel přihlížet z úřední povinnosti. Vzhledem k tomu soud žalobu je nedůvodnou zamítl podle § 78 odst. 7 s.ř.s.

VI. Náklady řízení

Soud rozhodl o nákladech řízení účastníků podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce nebyl ve věci úspěšný, a proto mu nenáleží právo na náhradu nákladů řízení, to by náleželo procesně úspěšnému – žalovanému. Zdejší soud však nezjistil, že by žalovanému v souvislosti s řízením vznikly náklady přesahující rámec jeho běžné úřední činnosti, proto mu náhrada nákladů řízení nebyla přiznána.

P o u ě n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 8. července 2016

Za správnost vyhotovení:
Romana Lipovská

JUDr. David Raus, Ph.D., v.r.
předseda senátu